

Č. 1793.

Státní zaměstnanci: Nepodal-li úředník bývalého státu uherského na Slovensku nebo Podkarp. Rusi ve lhůtě zákonné žádost za své ustanovení úředníkem republiky čsl. (§ 5 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 sb. z. a n.), má se dle zákona za to, že se místa svého vzdal a netřeba ani, aby dostal zvláštní propouštěcí dekret.

(Nález z 29. prosince 1922 č. 19.929.)

Věc: Jan Cs., bývalý vrchní kancelářský oficiál v Beregsázu, (adv. Dr. F. Fleischner z Karlína) proti ministerstvu financí v Praze o propuštění z úřadu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

Nss neuznal stížnost odůvodněnou, neboť zákonem ze dne 15. dubna 1920 č. 269 sb. z. a n., upravujícím poměr úředníků bývalého státu uherského k čsl. republice, jest stanoveno, že úředníci u státních úřadů bývalého státu uherského na Slovensku a Podkarp. Rusi ustanovení stávají se za podmínek vytčených v dalších předpisech tohoto zákona úředníky státními t. j. československými (§ 2). Dle ustanovení § 4 musí úředníci úřadů těch, když chtějí býti trvale ustanoveni, podati do 60 dnů ode dne účinnosti zákona toho u ministra splnomocněného pro správu Slovenska žádost za své ustanovení. Jestliže úředníci ti do ustanovené lhůty žádosti za své ustanovení nepodali, má se za to, že se uplynutím lhůty dobrovolně a bez jakýchkoli nároků vzdávají svého místa (§ 5). Zákon ten nabyl účinnosti 1. května 1920 a byl v částce LII sb. z. a n. vydané 30. dubna 1920 řádně vyhlášen.

Lhůta 60 denní k podání žádosti končila tudíž dnem 30. června. St-l žádost za ustanovení úředníkem státu čsl., jak sám doznává, v čas nepodal, nelze proto shledati nezákonnost v tom, že ve smyslu § 5 zák. úřad žalovaný pokládal za to, že se st-l uplynutím lhůty dobrovolně a bez jakýchkoli nároků svého místa vzdal, a že jej následkem toho z úřadu propustil a platy mu zastavil.

Na tomto právním stavu ničeho nemění okolnost, že prováděcí nařízení k uvedenému zákonu bylo vydáno teprve v nař. vlády ze 6. července 1920 a teprve 14. července 1920 pod č. 428 sb. z. a n. vyhlášeno, neboť — jak uvedeno — měl zákon sám ve směrech shora uvedených přesná ustanovení, na kterých prováděcí nařízení ničeho nesmělo měniti. Též okolnost, že st-l neobdržel propouštěcího dekretu, jest bez významu, poněvadž dle samého zákona vznikla právní domněnka, že se místa svého vzdal a stačilo, že úřad vyvodil z tohoto vzdání důsledky, což se stalo — jak stížnost doznává — tím, že 1. července 1920 představený úřadu prohlásil, že st-l jest ze služby propuštěn. Rovněž jest bez významu tvrzení stížnosti, že st-l byl názoru, že cit. zákon platí jen pro Slovensko, neboť zákon prohlašuje v § 1 státní úřady býv. státu uherského na Slovensku a Podkarpatské Rusi zřízené za úřady republiky čs. a mluví v §§ 2 — 5 o úřednících ustanovených při úřadech v § 1 jmenovaných — neznalost zákona pak nebo chybný výklad jeho neomlouvá.